

UZASADNIENIE

Powód, (...) z siedzibą w W., wniosł do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie o orzeczenie nakazem zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, że pozwana L. B. (1) powinien zapłacić na jego rzecz kwotę 23 280,39 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że pozwana zawarła z Bankiem (...) S.A. umowę, na mocy której Bank oddał do jej dyspozycji środki finansowe, a pozwana zobowiązała się do zwrotu udzielonej jej kwoty pieniężnej wraz z odsetkami w ustalonym terminie spłaty. Podkreślił, że pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania. Bank skorzystał z przysługującego mu uprawnienia i wypowiedział umowę. Doprowadziło to do powstania wymagalności całej kwoty niespłaconego przez pozwaną kapitału wraz z kwotą odsetek umownych stanowiących część odsetkową raty kapitałowo- odsetkowej za okres obowiązywania umowy oraz odsetek karnych za opóźnienie naliczonych od zadłużenia przeterminowanego. Roszczenie stało się wymagalne z dniem 11 lipca 2011r. Dalsze działania Banku zmierzające do wyegzekwowania od pozwanej wymagalne należności okazały się bezskuteczne. W dniu 20 marca 2013r. w/w bank zawarł ze stroną powodową umowę przelewu wierzytelności, cedując na jej rzecz całość praw i obowiązków wynikających z umowy zawartej przez pozwaną z Bankiem. Wyjaśniając wysokość dochodzonej pozewem kwoty Fundusz wskazał, że składa się na nią suma niespłaconej należności głównej w kwocie 13 708,24 zł, skapitalizowane odsetki umowne w wysokości 962,13 zł naliczone za okres od daty zawarcia umowy do dnia rozwiązania wg określonej w umowie stopy procentowej, skapitalizowane odsetki karne za opóźnienie w spełnieniu świadczenia w wysokości 8610,02 zł naliczone do dnia poprzedzającego złożenie pozwu od zadłużenia przeterminowanego wg ustalonej w umowie stopy procentowej, przy czym odsetki umowne i karne naliczone były w wysokości nie wyższej niż odsetki maksymalne. Powód wskazał, że dowodem istnienia oraz obowiązku spełnienia świadczenia ciężącego na pozwanej jest wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu nr (...) z dnia 07 lipca 2015r. podpisany przez osobę upoważnioną do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu, opatrzony pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym. Powód wezwał pozwaną do spełnienia świadczenia, jednak wezwanie okazało się nieskuteczne.

Postanowieniem z dnia 21 sierpnia 2015r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie wobec stwierdzenie braku podstawy do wydania nakazu zapłaty.

Powód wezwany do uzupełnienia braków formalnych, pismem z dnia 18 stycznia 2016r. podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie

Na rozprawie w dniu 21 marca 2016r. pozwana podniosła zarzut przedawnienia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 04 kwietnia 2008 r. pozwana L. B. (2) oraz P. B. (1) zawarli z Bankiem (...) S.A. z siedzibą we W. umowę, na mocy której został udzielony kredytobiorcą kredyt w kwocie 35 000 zł. Kredyt był oprocentowany według stawki stałej wynoszącej 13,99 % w stosunku rocznym. Kredyt miał zostać spłacony w 72 miesięcznych ratach w wysokości 724,52 zł, począwszy od 02 maja 2008r. Termin ostatniej raty kredytu został przewidziany na dzień 02 kwietnia 2014r. W przypadku zaległości w spłacie kredytu lub odsetek Bank zastrzegł sobie możliwość naliczania odsetek w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP. Strony ustaliły również, że Bank upoważniony jest do wypowiedzenia umowy po uprzednim wezwaniu kredytobiorcy do zapłaty przy zachowaniu okresu 30- dniowego wypowiedzenia w przypadku min. zalegania ze spłatą dwóch pełnych rat kredytu.

Dowód - umowa kredytu z dnia 04.04.2008r.- k. 39-47.

W dniu 23 września 2011 r. Bank (...) S.A. we W. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny nr (...), w którym stwierdził, że w jego księgach figuruje wymagalne zadłużenie pozwanej oraz P. B. (2) z tytułu umowy o kredyt nr (...) z dnia 04

kwietnia 2008 r. w wysokości: należność główna w kwocie 21 893,73 zł (pkt 1), w tym 20 931,60 zł tytułem kapitału, 962,13 zł tytułem odsetek umownych za okres od 30 kwietnia 2011 r. do 22 września 2011 r. oraz w kwocie 40 zł tytułem kosztów i upomnień (pkt 2). W wymienionym dokumencie wskazano, że wierzycielowi przysługują dalsze odsetki poczynając od dnia 23 września 2011 r. do dnia zapłaty liczone od kwoty 20 931,60 zł według zmiennej stopy procentowej odsetek w wysokości czterokrotności stopy oprocentowania kredytu lombardowego NBP oraz od kwoty 962,13 zł według ustawowej stopy procentowej. Bank oświadczył, że roszczenie jest wymagalne.

Postanowieniem z dnia 24 kwietnia 2012 r. Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie nadał bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr (...) z dnia 23 września 2011 r. klauzulę wykonalności na rzecz Banku (...) S.A. z we W. przeciwko dłużnikowi L. B. (1) oraz P. B. (2), zastrzegając, że dłużnicy na podstawie tego bankowego tytułu egzekucyjnego powinni zapłacić solidarnie na rzecz wierzyciela:

- kapitał w kwocie 20 931,60 zł
- odsetki umowne w kwocie 962,13 zł
- koszty i upomnienia w kwocie 40 zł,
- dalsze odsetki liczone od dnia wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego do dnia zapłaty od kwoty kapitału 20 931,60 zł wg zmiennej stopy procentowej w wysokości 4-krotności stopy procentowej kredytu lombardowego NBP,
- dalszych odsetek liczone od dnia wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego do dnia zapłaty od kwoty odsetek 962,13 zł wg ustawowej stopy procentowej.

Ponadto zasądzono od dłużników L. B. (1) oraz P. B. (2) solidarnie na rzecz wierzyciela kwoty 114,07 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Dowód:- kserokopia bankowego tytułu egzekucyjnego –k. 48,

- kserokopia postanowienia z 24.04.2012r.- k.49.

W dniu 20 marca 2013 r. Bank (...) S.A. z siedzibą we W. zawarł z (...) z siedzibą w W. umowę sprzedaży wierzytelności, na podstawie której bank przeniósł na fundusz wierzytelności z tytułu należności głównej (kapitał) opisane w Załączniku nr 2 między innymi tę, która wynikała z umowy kredytu nr (...) z dnia 04 kwietnia 2008r. zawartej z L. B. (1). W umowie wskazano, że wierzytelność ta obejmuje łącznie kwotę 21 431,78 zł, w tym: 13 708,24 zł tytułem kapitału, 962,13 zł tytułem odsetek ustawowych, 6411,05 zł tytułem odsetek karnych, 350,36 zł tytułem kosztów sądowych.

W piśmie z dnia 11 kwietnia 2013 r. Bank (...) z siedzibą we W. zawiadomił pozwaną o sprzedaż wierzytelności na rzecz powoda.

Dowód: - wyciąg z umowy sprzedaży wierzytelności k.20-25,

- zawiadomienia k.51.

W dniu 07 lipca 2015 r. strona powodowa wystawiła wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego o nr (...), w którym oświadczyła, że w dniu 20 marca 2013r. nabyła od Banku (...) S.A. we W. wierzytelność wobec dłużnika L. B. (1) z tytułu umowy o nr (...) o wysokości 23 280,39 zł, w tym 13 708,24 zł tytułem kapitału, 9 572,15 zł tytułem odsetek.

Dowód: - wyciąg z ksiąg rachunkowych k.11.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlega oddaleniu wobec podzielenia przez Sąd podniesionego przez pozwaną zarzutu przedawnienia.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie sąd ustalił na podstawie przedłożonych przez powoda dokumentów, a w szczególności umowy kredytu, bankowego tytułu egzekucyjnego, postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności i umowy sprzedaży wierzytelności. Żadna ze stron nie kwestionowała autentyczności powyższych dokumentów.

Strona powodowa wywodzi swoje legitymację czynną z tytułu nabycia wierzytelności od pierwotnego wierzyciela-Banku (...) S.A. Przelew wierzytelności uregulowany jest w przepisach art. 509 k.c., w relacji dłużnik cedowanej wierzytelności, a jej cesjonariusz powoduje zmianę podmiotu, któremu dłużnik powinien spełnić świadczenie. Z chwilą dokonania cesji nabywca wierzytelności uzyskuje, bowiem status wierzyciela, przy czym nie można pomijać, że cesjonariusz nabywa w drodze przelewu tylko tyle praw, ile przysługiwało jego poprzednikowi prawnemu (cedentowi). Z powyższego wynika, że cesjonariusz nie może żądać od dłużnika świadczenia w większym rozmiarze aniżeli mógł to uczynić cedent. Sytuacja prawna dłużnika nie może ulec na skutek przelewu pogorszeniu w porównaniu z sytuacją, jaka istniała przed przelewem (por. uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 14 lutego 2013 roku, V ACa 733/12, LEX nr 1289450). Należy jednocześnie podkreślić, że warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, iż takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2006 roku, V CSK 187/06, „Monitor Prawniczy” 2006, nr 16, s. 849).

Jak powyżej zaznaczona cesja wierzytelności nie może mieć negatywnego wpływu na sytuację dłużnika. Brak podniesienia przez pozwaną zarzutu przedawnienia wobec pierwotnego wierzyciela nie pozbawia ją możliwości zgłoszenia tego zarzutu wobec powoda jako nabywcy wierzytelności. Zgodnie z art. 513 § 1 k.c. dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie. Okoliczność, iż pozwana nie skorzystała z zarzutu przedawnienia mimo wystawienia przeciwko niej bankowego tytułu egzekucyjnego i zaopatrzenie go w klauzulę wykonalności, nie można odczytywać, że w sposób dorozumiany zrzekła się tego zarzutu.

Powód wywodzi swoje roszczenie z umowy o kredyt konsumencki zawartej przez Bank (...) S.A. z siedzibą we W. – jako przedsiębiorcę – z pozwaną L. B. (1). – jako konsumentem. Ogólne uregulowanie umowy kredytu zawiera art. 69 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe (t.j. Dz.U. 20015,poz. 128 z późn. zm.), zgodnie z którym przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Natomiast za umowę o kredyt konsumencki uważa się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255 550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, którą kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi, w szczególności umowę kredytu w rozumieniu przepisów prawa bankowego i umowę pożyczki (art. 3 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, t.j. Dz.U. 2014 , poz. 1497 z późn. zm.).

Do przedawnienia roszczeń z umowy kredytu bankowego ma zastosowanie artykuł 118 k.c., co oznacza, że roszczenie Banku – poprzednika prawnego strony powodowej - jako związane z prowadzeniem działalności gospodarczej ulegało trzyletniemu przedawnieniu (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z 10 października 2003 r., II CK 113/02, OSP 2004/11/141; wyrok Sądu Najwyższego z 30 stycznia 2007 r., IV CSK 356/06, LEX nr 276223; wyrok Sądu Najwyższego z 2 października 2008 r., II CSK 212/08, OSNC ZD 2009/3/60). Zgodnie bowiem z przepisem art. 118 k.c., jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. W świetle zaś przepisu art. 120 § 1 zd. 1 k.c., bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne

W niniejszej sprawie istotna była więc kwestia wymagalności roszczenia – rzutująca na datę przedawnienia oraz kwestia ewentualnego przerwania biegu przedawnienia. Pozwana nie kwestionowała bowiem faktu zadłużenia oraz jego wysokości wskazanej w pozwie.

Z umowy kredytu wynikało, iż świadczenie pozwanej miało być spełniane częściami, przy czym nie miało ono charakteru okresowego, gdyż wielkość zobowiązania była od początku znana. Świadczenie pieniężne jest co do zasady,

w myśl art. 379 § 2 k.p.c., świadczeniem podzielnym. Świadczenie to może być bowiem niewątpliwie spełnione częściowo bez istotnej zmiany jego przedmiotu lub wartości. Taka cecha świadczenia pieniężnego została również przyjęta powszechnie w orzecznictwie (tak np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 2002 r., IV CKN 821/00, LEX nr 54375; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 października 1976 r., IV PR 275/76, NP 1978, nr 6, s. 974, OSNCP 1977, nr 7, poz. 117, OSPiKA 1978, z. 4, poz. 70; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2004 r., IV CK 12/2003, OSNC 2005, nr 3, poz. 44, Radca Prawny 2005, nr 2, s. 112, R. 2005, nr 3, s. 139; a także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2004 r., V CK 505/03, LEX nr 194091. Jeżeli zatem świadczenie pieniężne jest zasadniczo świadczeniem podzielnym, oznacza to, że może być ono spełnione w ratach. W tego typu sytuacji terminy przedawnienia będą oddzielnie dla każdej z części świadczenia pieniężnego. Błędem byłoby uznanie, że bieg przedawnienia należy liczyć od daty wymagalności płatności ostatniej raty (por. uzasadnienie wyroku SO w Łodzi z dnia 23 kwietnia 2014 r., III Ca 1507/13, opubl. na portalu: orzeczenia.ms.gov.pl).

Późniejsze wypowiedzenie kredytu przez Bank przesunęło terminów przedawnienia roszczeń o zapłatę części świadczenia pieniężnego, wymagalnych przed datą wypowiedzenia. Gdyby bowiem zaakceptować takie rozumowanie, to mogłoby to oznaczać, iż wierzyciel nawet po kilkudziesięciu latach mógłby twierdzić, iż jego roszczenie jest nieprzedawnione i mógłby w istocie w nieskończoność przesunąć termin przedawnienia – dokonując po wielu latach wypowiedzenia całej umowy. Zgodnie natomiast z art. 119 k.c. terminy przedawnienia nie mogą być skracane ani przedłużane przez czynność prawną.

W przedmiotowej sprawie brak jest dowodów wskazujących, kiedy nastąpiło wypowiedzenie umowy przez Bank. Nie można więc określić, czy na datę złożenia wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu roszczenie było już przedawnione. Dowód na wykazanie tej okoliczności obciążał pozwaną.

Jednak na skutek działań poprzedniego wierzyciela wystawiono bankowy tytuł egzekucyjny, nadano mu klauzulę wykonalności. Czynność polegająca na złożeniu wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, jako że jej celem było uzyskanie tytułu wykonawczego bez postępowania rozpoznawczego, należy uznać za czynność przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia roszczenia, w rozumieniu art. 123 § 1 pkt 1 k.c., a zatem czynność która przerywa bieg przedawnienia. Sąd podziela pogląd wyrażony w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2004 roku, III CZP 101/03, LEX nr 82431, zgodnie z którym w świetle art. 123 § 1 pkt 1 k.c. złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nie tylko powoduje przerwanie biegu przedawnienia, ale też jego zawieszenie aż do czasu zakończenia postępowania wywołanego tym wnioskiem (art. 124 § 2 k.c.), czyli przez okres, w którym uprawniony nie ma możliwości podejmowania innych środków w celu realizacji roszczenia. Okoliczności w tym zakresie nie zmienia wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 14 kwietnia 2015 r. w sprawie P 45/12, uznający art. 96 ust. 1 i 97 ust. 1 pr. bankowego za niezgodne z art. 32 ust. 1 Konstytucji RP, gdyż TK orzekł jednocześnie, iż wymienione przepisy utracą moc obowiązującą z dniem 1 sierpnia 2016 r. Dodać również należy, że nadanie klauzuli wykonalności na bankowy tytuł egzekucyjny nie uzasadnia zastosowania do powstałego w ten sposób tytułu wykonawczego normy z art. 125 § 1 k.c. i wydłużenie terminu przedawnienia do lat 10.

W związku z tym, przedawnienie roszczenia banku mogłoby nastąpić najwcześniej z upływem 3 lat od wydania postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu. Postanowienie takie w niniejszej sprawie zostało wydane przez Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie w dniu 24 kwietnia 2012 r. (sygn. akt I Co 834/12). Natomiast pozew został złożony w dniu 07 lipca 2015 r., tym samym po upływie 3 lat od wydania w/w postanowienia.

W tym miejscu należy dodać, iż na postanowieniu o nadaniu klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu widnieje pieczęć komornika sądowego sugerująca, że była prowadzona egzekucja komornicza. Ten fakt miałby istotne znaczenia dla rozpoznania zarzutu przedawnienia. Wniosek o wszczęcie egzekucji również przerywa bieg przedawnienia i powoduje jego zawieszenie, aż do czasu zakończenia postępowania egzekucyjnego. Jednakże powód wykazał się postawą bierną i nie udowodnił, kiedy była wszczęta egzekucja, a kiedy zakończona i z

jakiego powodu. Sama nieczytelna pieczęć Komornika na kserokopii postanowienia nie jest wiarygodnym dowodem na ustalenie w/w okoliczności.

Przy niekwestionowanej zatem wysokości zadłużenia pozwanej, powództwo należało oddalić z uwagi na przedawnienie roszczenia, w tym również w zakresie odsetek. W orzecznictwie utrwalone jest stanowisko, że roszczenie o odsetki za opóźnienie przedawnia się najpóźniej z chwilą przedawnienia się roszczenia głównego (por. orzeczenie SN z dnia 26.01.2005 r., III CZP 42/04, OSNC 2005/9/149; orz. SA w K. z dnia 17.02.2003 r., I ACa 846/02, LEX nr 83739) .

Podniesienie zarzutu przedawnienia nie było w realiach niniejszej sprawy sprzeczne z zasadami współzycia społecznego. Instytucja przedawnienia służy również ochronie dłużnika, by „nie pozostawał on w długotrwałej niepewności” (wyrok SA w Łodzi z dnia 23 kwietnia 2014 r., LEX nr 1458942).

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

Zarządzenia:

1. odnotować,
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi strony powodowej bez pouczenia,
3. kal. 14 dni.

13 kwietnia 2016r.

(szkolenie od 04 do 08 kwietnia 2016.)